

ДАРИНДА ДЖОУНС

Първият гроб отдясно

КНИГА ПЪРВА

Превод
Надя Баева

Издателство ИБИС
София

ГЛАВА 1

*По-добре да виждаш умрели,
отколкото да си умрял.*

ШАРЛОТ ДЖИЙН ДЕЙВИДСЪН, ЖЪТВАР НА ДУШИ

През последния месец сънувах все един и същ сън – тъмнокос непознат се материализира от дима и сенките, за да си играе с мен на чичо доктор. Бях започнала да се чудя дали тези повтарящи се нощни халюцинации, водещи до разтърсващи оргазми, няма да доведат до дълготрайни странични ефекти. Смърт, предизвикана от непоносимо удоволствие, не е шега работа. Перспективата ме отведе до следната дилема: дали да ида на лекар или да черпя наред?

Тази нощ не беше изключение. Сънувах съня убиец, в който присъстваха две умели ръце, горещи устни и творчески използвани кожени бричове, когато две външни сили се опитаха да ме измъкнат от него. Оказах неистова съпротива, но това бяха извънредно настойчиви външни сили. Първо ледена милувка пропълза по глезена ми и пропъди нажежения ми до червено сън. Потреперих и теглих един ритник, изпълнена с нежелание да се отзова на повикването, после прибрах крака си под дебелия юрган с десенче „Бъгс Бъни“.

Второ, тиха, но несекваща мелодия зазвуча в периферията на съзнанието ми като песен, която ти е позната, но не помниш откъде. След миг осъзнах, че беше подобният на щурче звън на новия ми телефон.

С тежка въздишка отворих очи, колкото да фокусирам поглед върху цифрите, светещи върху ношното ми шкафче. Четири и трийсет и четири сутринта. Що за садист звъни на друго човешко същество в четири и трийсет и четири сутринта?

До леглото ми се чу прокашляне. Насочих вниманието си към мъртвеца, застанал там, после спуснах клепачи и попитах с дрезгав глас:

– Би ли го вдигнал?

Той се поколеба.

– Телефона ли?

– Ммм.

– Ами аз съм нещо като...

– Добре, остави.

Пресегнах се за телефона и лицето ми се изкриви в гримаса от рязката болка, която ме прониза и която ми припомни, че предишната вечер бях пребита до безсъзнание.

Мъртвецът отново се прокашля.

– Ало – изграчих аз.

Беше чичо ми Боб. Засипа ме с поток от думи, очевидно в неведение за факта, че в часовете преди съмване не бях способна да мисля свързано. Концентрирах се с всички сили върху концентрирането си и улових три изпъкващи фрази: напрегната нощ, две убийства, спешно тук. Скалъпих дори и отговор, нещо като „От коя планета падаш?“

Той въздъхна, очевидно раздразнен, и затвори.

Отпуснах се на възглавницата и натиснах бутон на новия си телефон, който или беше за край на разговора, или за бързо избиране на близкото заведение с китайска храна за вкъщи. После се опитах да се изправа до седнало положение. Също като свързаното мислене и това не се оказа никак лесно. Макар че нормално съм шейсет килограма... е, и нещичко отгоре, по някаква необяснима причина помежду частичното си и пълно събуждане тежа ни повече, ни по-малко двеста и трийсет кило.

След кратка борба, напомняща тази на кит, изхвърлен на брега, се предадох. Онова кило сладолед, дето го омахих след побоя, май се оказа неразумна идея.

Понеже от болки не можех да се протегна, се задоволих

само с протяжна прозявка, трепнах от щракането в челюстта и отново погледнах мъртвеца. Образът му ми се мерзелееше. Не защото той беше мъртъв, а защото беше четири и трийсет и четири сутринта. Пък и съвсем скоро ме бяха набили.

– Здравейте – изрече той притеснено.

Смачканият костюм, очилата с кръгли рамки и рошавата коса, му придаваха вид на нещо средно между побъркан учен и млад магьосник, когото всички ние познаваме и обичаме. Имаше също две дупки от куршуми отдясно на главата и стекла се кръв по слепоочието и бузата му. Нито един от тези детайли не беше проблем. Проблемът се състоеше във факта, че беше в спалнята ми. В малките часове на деня. Надвесен над мен като мъртъв воайор.

Отправих му прословутия си убийствен поглед, който отстъпва само на прословутия ми слисан поглед, и реакцията не закъсна.

– Прощавайте, прощавайте – взе да заеква той, – не исках да ви уплаша.

Нима изглеждах уплашена? Явно трябваше да поработя над убийствения си поглед.

Престанах да му обръщам внимание и станах предпазливо от леглото. Бях облечена с фланелка на хокейния отбор „Скорпиънс“, задигната от вратаря, и боксерки от екипа на същия отбор, но от играч на друга позиция. Чихуахуа, текила и стрип покер. Нощ, записана с неизтриваемо мастило начело в списъка ми „Неща, които никога вече няма да правя“.

Със стиснати от физическо терзание зъби затътрих всичките болящи двеста и трийсет килограма към кухнята и по-конкретно към кафеварката. Кофеинът щеше да одялка излишъците и за нула време щях да се върна към нормалното си тегло.

Тъй като апартаментът ми е като кутийка, не ми отне много време да стигна опипом в тъмното до кухнята. Мъртвецът ме последва. Винаги го правят. Можех само да се надявам този да си държи устата затворена, докато кофеинът подежда, но, уви, нямах този късмет.

Едва успях да натисна бутона и той започна.

– Вчера бях убит – заговори той от прага. – Казаха ми да се обърна към вас.

– Казаха ти, значи?
 Може би, ако стоях неотлъчно до кафеарката, тя щеше да развие комплекс за малоценност и да се загрее, само за да докаже, че го умее.

– Едно хлапе ми каза, че разкривате убийства.

– Така ли ти каза?

– Казвате се Чарли Дейвидсън, нали?

– Точно така.

– Полицай ли сте?

– Не съвсем.

– Шериф?

– Не.

– Частен детектив?

– Виж – отвърнах аз, като най-накрая се обърнах към него, – не се обиждай, но, доколкото съм наясно, може да си умрял преди трийсет години. Мъртвите нямат усещане за време. Абсолютно никакво.

– Вчера, осемнайсети октомври, в седемнайсет и четирийсет, получих два изстрела в главата. Резултатът беше тежко мозъчно увреждане и смърт.

– О! – възкликнах аз, сдържайки скептицизма си. – Не съм ченге.

Обърнах се към кафеарката, твърдо решена да пречупя желязната ѝ воля с прословутия си убийствен поглед, който отстъпваше само на...

– Каква сте тогава?

Почудих се дали „Най-лошият ти кошмар“ ще прозвучи глупаво.

– Частен детектив съм. Дебна неверни съпрузи и изчезнали кучета. Не се занимавам с убийства.

Не беше точно така, но нямаше нужда той да го знае. Едва бях приключила с един голям случай и се надявах на няколко дни отдих.

– Но онова хлапе...

– Ейнджъл – казах аз, съжالياвайки, че не проведох екзорсизъм срещу малкия дявол, когато имах възможност.

– Ангел ли е?

– Не, името му е Ейнджъл.

– Казва се Ейнджъл?

– Да. Защо? – попитах. Вече започвах да се отегчавам.

– Мислех, че може това да му е работата.

– Само име е. Повярвай ми, той е всичко друго, но не и ангел.

След като отмина една цяла геоложка епоха, в която едноклетъчен организъм еволюира до водещ на сутрешно предаване, кафеарката още ми се опъваше. Отказах се да чакам и реших да отида до тоалетната.

Мъртвецът ме последва. Винаги го правят.

– Ти си много ярка – каза той.

– Благодаря.

– И искряща.

Това не беше нищо ново. Казвали са ми, че напускащите този свят ме виждат като фар, като блестяща същност, която са способни да зърнат от друг континент. Подчертавам блестяща. И колкото повече доближават, толкова повече искря. Ако въобще има дума „искря“. Винаги съм приемала искрите като плюс на факта, че бях единственият жътвар на души от сам Марс. Работата ми се състои в това да насочвам умрелите към светлината. Тоест, към портала. Тоест, към себе си. Невинаги върви гладко. Като приказката, че може да заведеш коня до водата, но... и прочее.

– Между другото – казах аз, хвърляйки поглед през рамо, – ако наистина видиш ангел, бягай. Бързо. В противоположната посока.

Не че има такава нужда, но е забавно да плашиш хората.

– Наистина ли?

– Наистина. Я кажи – обърнах се с лице към него, – ти ли ме докосна?

Някой направо се изгаври с десния ми глезен, някой студен и тъй като той беше единственият мъртвец в стаята...

– Какво? – възкликна той възмутено.

– По-рано, докато още бях в леглото.

– Не.

Присвих очи и му отправих заплашителен поглед, после продължих куцукането си към банята.

Имах спешна нужда от душ. Не можех да дрънкам цял ден. Чичо Боб щеше да получи удар.

Но докато крачех към банята, осъзнах, че най-трудният момент от сутринта ми, онзи със светлината, бързо приближаваше. Пришля ми се да продължа с дрънкането въпреки състоянието на артериите на чичо Боб. Казах си: „Просто го преглътни“. Трябваше да се свърши.

Опрых трепереща ръка на стената, задържах дъха си и щракнах ключа на осветлението.

– Ослепях – развихах се аз, закривайки очи с ръка. Опитах да фокусирам пода или мивката, но пред погледа ми нямаше нищо, освен размазани петна.

Определено трябва да намаля ватовете.

Залитнах назад, успях да се задържа права и наложих на краката си да се местят един пред друг. Нямаше да позволя на някаква си крушка да ме спре. Имах работа за вършене.

– Знаеш ли, че в хола ти има мъртвец? – попита той.

Обърнах се към него и после хвърлих поглед към господин Уонг, който стоеше с гръб към нас, забил нос в ъгъла. Погледнах отново към мъртвец номер едно и го попитах:

– Това не е ли все едно джезвето да нарича чайника афроамериканец?

Господин Уонг също беше мъртвец. Съвсем мъничък мъртвец. Висок едва метър и петдесет и целият беше сив. Абсолютно целият. Почти едноцветен в прозрачността си. Със сива униформа, сива коса и кожа, той приличаше на китайски военнопленник. Стоеше си в ъгъла ден след ден, година след година. Никога не помръдваше. Никога не говореше. Въпреки че не го обвинявах, задето не излиза, и аз смятах господин Уонг за чешит.

Разбира се, фактът, че имах дух в ъгъла, не беше най-зловещата част. В мига, когато мъртвецът осъзнаеше, че господин Уонг не просто стои в ъгъла, а се рее на няколко сантиметра от пода, той несъмнено щеше да е наистина шашнат.

Давах мило и драго за такива моменти.

– Добро утро, господин Уонг – подвикнах.

Не бях сигурна дали господин Уонг чуваше. Вероятно това не беше толкова лошо, защото нямаше представа за истинското му име. Кръстих го господин Уонг за времето между състоянието му на зловещия мъртвец от ъгъла и нормалния движещ

се тип, в който все някога трябваше да се превърне, ако питаша мен. Дори мъртвеците имат нужда от здравословно чувство за комфорт.

– В таймаут ли е?

Добър въпрос.

– Нямам представа защо стои в ъгъла. Там е, откакто наех апартамента.

– Наела си жилище с мъртвец?

Свих рамене.

– Исках апартамента и реших, че мога да го скрия с библиотеката.

Но мисълта за покойник, реещ се зад книгата „Страстна обич“, не ми допадна. Не можех просто да го затисна там, а и не знам дали харесва любовни романи.

Отправих поглед към най-новото безплатно попълнение, удостоило ме с присъствието си.

– Как се казваш?

– Колко грубо от моя страна – отвърна той, изправи се и тръгна към мен с протегната ръка. – Аз съм Патрик. Патрик Зюсман Трети.

Спря и се втренчи в ръката си, после ме погледна като теле.

– Предполагам, че едва ли ще можем...

Поех я и стиснах здраво.

– Всъщност, Патрик Зюсман Трети, да, ще можем.

Той събра вежди.

– Не разбирам.

– Това е положението – заявих му и влязох в банята, – не си единствения.

Докато затварях вратата чух, че Патрик Зюсман Трети най-после се шашна.

– О, боже, той се рее.

Под душа се усетих като в рай, изпълнен с топъл шоколадов сироп. Парата и водата ме обгърнаха, докато правех инвентаризация на мускулите си и мислено отбелязвах със звездичка онези, които ме боляха.

Левият ми бицепс определено изискваше звездичка, което

беше логично. Онзи гадняр в бара миналата вечер ми беше извил ръката с очевидното намерение да я изтръгне. Понякога да си частен детектив означава да се разправяш с не особено изискани членове на обществото, като например агресивен съпруг на клиентка.

След това проверих цялата си дясна страна. Да, болеше ме. Звездичка. Вероятно резултат от падането ми върху джубока. Гъвкавост и грациозност не са ми присъщи.

Ляв хълбок – звездичка. За него нямам спомен.

Лява ръка под лакътя – две звездички. Най-вероятно е пострадала, като блокирах замахането на гадняра.

И, естествено, лявата ми буза и челюстта – с четири звездички, там блокажът ми се бе оказал напълно неуспешен. Просто гаднярът бе твърде силен и бърз, а ударът бе дошъл твърде неочаквано. Свлякох се като пияна каубойка, която се опитва да танцува кадрил* на „Металика“.

Конфузно? Да. Но и поучително, колкото и да е странно. До този момент не бяха ме нокаутирали. Мислех, че повече ще боли. Когато те повалят в безсъзнание, болката се появява чак по-късно. Но пък тогава е яка и безмилостна.

Все пак бях преживяла нощта без трайно увреждане. Това винаги е добър знак.

Докато се опитвах да облекча болката във врата си, мислите ми се върнаха към скорошния сън – същия, който сънувах всяка нощ в продължение на месец. Ставаше ми все по-трудно да се преборя с остатъчните спомени след събуждането си, със запазилото се усещане за докосване, със замъгляващото ума желание. Всяка нощ в съня ми един мъж излизаше от тъмните дълбини на съзнанието ми, сякаш ме бе чакал да заспя. Устата му – плътна, мъжествена – изгаряше плътта ми. Езикът му, като пламък върху кожата ми, изпращаше мънички искри по цялото ми тяло. После той се навеждаше в посока юг, тогава раят се отваряше и зазвучаваше хорово алилуя в свършената звънка хармония.

Отначало сънищата започнаха кротко. Докосване. Целувка, лека като полъх. Едва доловима усмивка и откриване на

красота там, където въобще не бях я очаквала. После сънищата се разраснаха и придобиха плашеща мощ. За пръв път в живота си изживявах оргазъм насън. И то неведнъж. През последния месец ми се беше случвало почти всяка нощ. Под ръцете – и други телесни части – на сънуван любовник, който не можеш да види изцяло. И все пак знаех, че той е върхът на чувствеността и на мъжкия магнетизъм. Също така знаех, че ми напомня някого.

Досещах се, че някой насилствено прониква в сънищата ми. Но кой беше той? През целия си живот съм имала способността да виждам покойници. Все пак бях роден жътвар на души, макар да открих този скъпоценен дар чак в гимназията. При все това мъртвите никога не бяха успявали да влизат в сънищата ми, да ме карат да трептя като струна, да се гърча и, признавам си, да умолявам.

Що се отнася до способността ми, в нея няма нищо толкова специално. Мъртвите съществуват на една равнина, а човешката раса – на друга. А аз – дали поради случаен инцидент, божествена намеса или психично разстройство – съществувам и на двете. Може да се каже, че съм феномен, но всичко е доста простичко. Няма трансове, нито кристални кълба, нито тунел, преместващ мъртвите от едно ниво в друго. Само едно момиче, неколцина духове и цялата човешка раса. По-елементарно, здраве му кажи.

И все пак той беше нещо повече, нещо... немъртво. Поне такъв ми изглеждаше. Мъжът от сънищата ми излъчваше топлина. Мъртвците са студени, също като по филмите. Присъствието им прави дъхът ти замъглен, кара те да потреперваш, изправя косата ти. Докато мъжът от сънищата ми, мургавият прелъстител, към когото се бях прирастила, беше същинска пещ. Беше като врял душ, който ме заливаше цяла – сладостен и болезнен и навсякъде едновременно.

Сънищата бяха толкова реални, а чувствата и реакциите, предизвиквани от докосването му – толкова ярки. Дори сега почти усещах ръцете му, плъзгащи се по бедрата ми, сякаш той беше с мен под душа. Чувствах как дланите му се спират върху хълбоците ми и как стегнатото му тяло се притиска към гърба ми. При допира до мен мускулите му се свиваха и раз-

* Френски танц от края на XVIII век. – Бел. ред.

пускаха като прилив и отлив под влиянието на луната. Когато пъгнах ръка помежду ни и я плъзнах надолу по корема му, за да обхвана ерекцията му, той изпусна въздишка на наслада и ме притегли към себе си.

Усетих устата му до ухото си, дъхът му докосваше бузата ми. Никога не бяхме продумвали. Нажежената страст на сънищата не оставяше място за разговор.

ГЛАВА 2

*Мъртвите са толкова много,
а времето – толкова малко.*

ШАРЛОТ ДЕЙВИДСЪН

В се още разтърсена от евентуалната самоличност на мъжа от сънищата ми, се увих в хавлиената кърпа и дръпнах завесата на душа. Зюсман провря глава през вратата и сърцето ми се гмурна към стомаха в плитчините на шока, като се наръби на изострените нервни окончания там.

Подскочих, после поставих ръка върху сърцето си да го успокоя, раздразнена, че все още така лесно се изненадвах. Човек би казал, че след като толкова пъти съм виждала мъртъвци да се появяват изневиделица, трябва вече да съм свикнала.

– Да му се не види, Зюсман. Да бяхте се научили да чукате всички вие.

– Съществуването ни е безплатно – нацупи се той.

Излязох от душ-кабината и грабнах флакон аерозолен спрей от тоалетната си чантичка.

– Само да си стъпил в банята, ще ти разтопя лицето със спрея против трансцендентални вредители.

– Сериозно ли? – опули се той.

– Не – отвърнах и отпуснах рамене. Не ми беше лесно да лъжа умрелите. – Това е просто вода. Само не казвай на господин Хабършам, мъртвеца от 2Б. Единствено този флакон е в състояние да държи дъртия мръсник вън от банята ми.

Зюсман повдигна вежди и огледа голото ми тяло.

– Не мога да го обвинявам.

Стрелнах го злобно с поглед и отворих вратата със замах. Мина през лицето му и той изгуби ориентация. Постави едната ръка на челото си, а другата върху бравата, за да преодолее замайването. Новаците бяха толкова лесни. Дадох му секунда да се освести и посочих към табелката, закована от външната страна на вратата на банята.

– Запамети я – наредих му и отново тръгнах вратата.

– „Вход забранен за мъртъвци“ – взе да чете той на глас отвън. – „Ако внезапно сте развили способност да минавате през стени, значи сте мъртъвци. Не лежете в някоя канавка и не ви предстои да се събудите. Приемете го и не припарвайте в банята ми, по дяволите!“ – Той отново провери глава през вратата. – Не мислиш ли, че е грубичко, а?

Табелата ми може да изглеждала малко нетактична за нетренирано око, но обикновено изпълняваше предназначението си. Освен ако не беше господин Хабършам. Него трябваше да го заплашвам. Често.

Дори при наличието на табела бях привикнала да мия косата си сякаш апартаментът гори. Малко много ми идваше компанията на умрели в душ кабината след цикъла на изплакване. Вече никога не си същият, след като прострелян в главата ти цъфне за чай и сауна.

Вдигнах рязко показалец.

– Вън! – изкомандвах и се заех да решавам проблема с израненото си и подутото лице.

Полагането на фон дьо тен след здрав пердах, е по-скоро изкуство, отколкото наука. Изисква се търпение. И пластове. Ала след третия пласт търпението ми свърши и си измих лицето. Че кой щеше да ме гледа толкова рано сутринта? Докато прибрах шоколадовокафявата си коса в конска опашка, почти бях успяла да си внуша, че драскотините и насинените очи ми придават известна загадъчност. Малко коректор, малко червило и бях готова за пред света. Обаче си оставаше въпросът: беше ли светът готов за мен?

Излязох от банята с бяла риза с копчета отпред и джинси, с надеждата, че бюстът ми ще помогне да получа оценка 9,2

по десетобалната скала. А бюст имах в изобилие. Ако се наложеше, можех да разкопчея най-горното копче, за да покажа нещичко. Може би никой нямаше да обърне внимание, че лицето ми прилича на топографска карта на Северна Америка.

– Иха – възкликна Зюсман. – Изглеждаш страхотно, въпреки лекото обезобразяване.

Спрях и се обърнах към него.

– Какво каза?

– Ъ-ъ... изглеждаш страхотно.

– Нека те попитам нещо – казах, като се наклоних към него. Той предпазливо отстъпи крачка назад. – Като беше жив, което е било съвсем доскоро, би ли казал на мацка, която току-що си срещнал, че изглежда страхотно?

Той се замисли за момент, после отвърна:

– Не. Жена ми би се развела с мен.

– Защо тогава в мига, когато умрете, си мислите, че може да говорите каквото си щете, на когото си щете?

Той и върху това поразсъждава за малко.

– Защото жена ми вече не може да ме чуе – гласеше обяснението му.

Отправих му пълната мощ на смъртоносния си поглед, способен да го ослепи за цяла вечност. После грабнах чантата и ключовете си и, точно преди да угася лампите, се обърнах и му рекох с намигване:

– Благодаря за комплимента.

Той се усмихна и ме последва навън.

Очевидно не бях огнената мацка, за която ме мислеше Зюсман. Всъщност, замръзвах от студ. И, естествено, бях си забравила сакото. Но ме мързеше да се връщам за него. Забързах към яркочервения си Джип Рангльър. Кръстила съм го Мизъри в чест на майстора на ужасите и на всякаквите страховити емоции. Зюсман се настани на мястото до шофьорското.

– Жътвар на души, а? – рече той, докато щраквах колана си.

– Да.

Не бях си дала сметка, че знае професията ми. С Ейнджъл трябва да са си приказвали надълго и нашироко. Завъртях

ключача и Мизъри се събуди с рев. Още трийсет и седем вноски и това бебче щеше да е изцяло мое.

– Не приличаш на жътваря на души.

– Да не би да си го срещал?

– Не, не съм – отвърна той.

– Дадох си робата на химическо чистене.

Това предизвика глуповато хилене.

– А косата ти къде е?

Отправих му зловеща усмивка и включих отоплението.

– Като говорим за престъпления – подхвапах, за да сменя темата, – ти видя ли кой стреля по теб?

Той пришлъзна очилата си с показалец.

– Не, никого не видях.

– Дявол го взел. Това не помага. – Завих вляво по „Сентръл“. – А знаеш ли къде си? Къде е тялото ти де? Движим се към центъра. Може за твоя случай да ме викат.

– Не, бях влязъл в алеята в двора. С жена ми живеем в Хайтс.

– Значи си женен?

– От пет години – отвърна той и в гласа му прозвуча тъга. – Имаме две деца, момичета. На четири, и на година и половина.

Мразех момента, когато споделяха за оставените близки.

– Много съжалявам.

Той ме погледна с изражение, познато ми от толкова други преди него, с което сякаш казваше „Щом виждаш умрели, сигурно знаеш всичко“. Предстоеше му силно да се разочарова.

– Трудно ще им бъде, нали? – промълви той, като ме изненада с посоката на мисълта си.

– Да, трудно – отговорих искрено. – Жена ти ще пици и плаче, и ще изпадне в жестока депресия. После ще открие у себе си неподозирани сили. – Погледнах го право в очите. – И ще оживее. Заради момичетата тя ще оживее.

Това като че го удовлетвори за момента. Кимна и се загледа навън през прозореца. Останалият път до центъра прекарахме в мълчание, което ми даде нежеланата възможност да мисля за любовника си от сънищата. Ако бях права, името му беше Рейес. Нямах представа дали това беше малкото му име или фамилията му, нито откъде е, нито каквото и да било друго, свързано с него. Само знаех, че се казва Рейес и че е

красив. За беда беше също така и опасен. Бяхме имали една-единствена среща, когато и двамата бяхме още юноши. Тази среща беше белязана със заплахи, напрежение и близостта на устните му до моите дотолкова, че почти можех да усетя вкуса му. Не го видях никога повече.

– Ето там е – обади се Зюсман и ме изтръгна от мислите ми.

Беше видял мястото на престъплението на няколко пресечки разстояние. Червени и сини светлини танцуваха по сградите и пулсираха в тъмата на ранното утро. Приближавайки се, навлязохме в светлината на ярките прожектори, поставени за следователите. Сякаш слънцето беше огряло само над едно място. Видях колата на чичо Боб и спрях на паркинга на близкия хотел.

Преди да слезем, се обърнах към Зюсман.

– Случайно да видя някого в апартамента ми?

– Искаш да кажеш освен господин Уонг?

– Да, някакъв мъж.

– Не. И друг ли имаше?

– Не, забрави.

Трябваше да си обясня как Рейес беше направил фокуса под душа. Освен ако нямах забележителната способност да спя права, той умееше да влиза не само в сънищата ми.

Когато слязох – а Зюсман почти изпадна, – потърсих чичо Боб. Стоеше на около четирийсет метра от мен и прожекторът го обливаше с неземна светлина, а той ми хвърли зъл поглед. При това дори не е италианец. Не знам законно ли е това. Чичо Боб или Чибо, както обичам да го наричам – макар рядко пред него, – е детектив в полицията на Албукърки. Вероятно доживот, защото и баща ми беше полицай, но още преди години се пенсионира и си купи бар на „Сентръл“. Сградата, в която живее, е точно на гърба му. Понякога печеля допълнително, като го замествам на бара. В момента работя на 3,7 места. Частен детектив съм, когато имам клиенти, барманка, когато потрѣбвам на татко и формално се водя на ведомост в полицията на Албукърки. На хартия съм консултант. Сигурно защото звучи авторитетно. В действителност съм тайната за успеха на чичо Боб, както бях и за татковия, когато работеше в полицията. Способностите ми им носеха повишение след повишение, до-

като и двамата станаха детективи. Учудващо е колко лесно се разкриват престъпления, когато можеш да попиташ жертвите кой е извършителят.

Седемте десети идват от впечатляващата ми кариера като жътвар на души. Тя заема значителна част от времето ми, но пък не ми носи никакви доходи. Затова още се колебая дали да я нарека работа или не.

Точно около пет и трийсет се провряхме под полицейската лента. Чичо Боб беше ядосан, но изненадващо, без признаци за апоплексия.

– Почти шест е – каза той и почука по часовника си.

Даде ми да се разбера.

Беше облечен със същия кафяв костюм като предишния ден, но брадичката му бе гладко избръсната, мустаците грижливо сресани и от него лъхаше на средно скъп одеколон. Ощипа ме по брадичката и завъртя лицето ми, за да разгледа синините.

– По-близо е до пет и половина – заспорих аз.

– Обадих ти се преди повече от час. И се научи да избягваш ударите.

– Обади ми се в четири и трийсет и четири – поправих го аз и се дръпнах от ръката му. – Мразя часа четири и трийсет и четири. Мисля, че трябва да бъде забранен и сменен с нещо по-разумно като, да речем, девет и дванайсет минути.

Чичо Боб изпусна дълга въздишка и взе да подръпва гумената гривна на китката си. Беше ми обяснил, че е част от програмата му за справяне с гнева, но за мен си оставаше загадка как може причиняването на болка да ти помогне да овладееш гнева. И все пак винаги бях готова да помогна на вкиснат родственик в беда.

Наведох се към него.

– Мога да ти пусна няколко електрошока с палката, ако ще ти е от полза.

Той отново ме стрелна с ядосан поглед, но придружен с усмивка, което ме зарадва.

Очевидно съдебният лекар си беше свършил работата и вече можехме да отидем да огледаме мястото на престъплението. Игнорирах многото погледи, хвърляни крадешком към

мен. Другите полицаи така и не можеха да разберат как успявам толкова бързо да разрешавам случаите и изпитваха към мен враждебно подозрение. Май че не мога да ги обвинявам. Един момент. Напротив, мога.

Точно тогава забелязах Гарет Суопс, досадният спец по издирване на хора, който беше застанал до трупа. Толкова силно обърнах очи нагоре, че едва не получих гърч. Не че Гарет не го биваше в работата му. Беше се учил от легендарния Франк М. Ахеърн, може би най-прочутия спец по издирване на хора в света. Според това, което бях чувала, благодарение на господин Ахеърн, Гарет бил способен да открие и Хофа*, ако си наумял.

Беше също така приятен за окото. С къса черна коса, широки рамене, кожа с цвят на млечен шоколад и сиви очи, които биха могли да пленят момичето, загледало се по-дълго в тях.

Слава богу, моето внимание е устойчиво колкото това на мушица едnodневка.

Ако трябваше да гадая, бих казала, че е само наполовина афроамериканец. По-светлата кожа и сивите очи натрапваха мисълта за хибрид. Не знаех само дали другата му половина е латино или англо-саксонска. Във всеки случай имаше уверена походка и естествена усмивка, които неизменно привличаха погледите към него. Така че външността не беше сфера, в която той да има над какво да се потруди.

Не, Гарет беше върховният досадник по други причини. Когато пристъпих под светлината, той огледа синините по брадичката ми и се подсмихна.

– Среща с непознат ли?

Направих она жест, с който едновременно се почесвах по веждата и показвах среден пръст. Бива ме в комбинираните жестове. Гарет просто се подсмихна. Отново.

Добре де, не беше виновен, че е гадняр. Той ме харесваше, докато чичо Боб, в състояние на пиянско умопомрачение, не му разкри „нашата малка тайна“. Естествено, не беше повяр-

* Джеймс Ридъл Хофа (1913–1975?), известен като Джими Хофа – известен профсъюзен активист в САЩ, опитал се да обедини в профсъюз всички транспортни работници в света. През 1975 г. е похитен и вероятно убит, но трупът му никога не е открит и съдбата му си остава неизвестна. – Бел. прев.

вал нито дума. Та за вярване ли е? Това се случи преди месец и приятелството ни от крехко мигом премина в несъществуващо. Той явно ме сложи в графата „откачалки“. И чичо Боб също, задето беше повярвал, че наистина виждам мъртъвци. Някои просто са лишени от фантазия.

– Какво правиш тук, Суопс? – попитах го, доста раздражена, че ще трябва да си имам работа с него.

– Помислих, че може да е един от моите издирвани.

– И така ли е?

– Не, освен ако наркоман не носи костюм с жилетка и обувки за хиляда и петстотин долара.

– Жалко. Сигурно е много по-лесно да си прибереш хонорара, когато издирваният се окаже мъртъв.

Гарет сви рамене в знак, че е наполовина съгласен.

– Всъщност – намеси се чичо Боб, – аз го помолих да намине насам, още един чифт очи не са излишни.

Полагах неимоверно старание да насоча собствените си очи далеч от трупа. Призраците на мъртъвци можех да гледам, но труповете им не ми понасяха чак толкова, само че някакво движение в периферното ми зрение ме накара да се взра точно в такова нещо.

– Е, долавяш ли нещо? – попита чичо Боб. Той още ме мисли за екстрасенс. Само че аз бях твърде заета да оглеждам мъртвеца в трупа, за да му отговоря.

Приближих се и подритнах трупа.

– Симпатията, какво правиш още там?

Мъртвецът ме погледна с разширени очи.

– Не мога да си помръдна краката.

Изсумтях насреща му.

– Че ти и ръцете не можеш да си помръднеш, нито дори клепачите. Мъртъв си.

– Боже господи – процеди Гарет през стиснати зъби.

– Слушай – обърнах лице право към него. – Ти си играй в твоя край на пясъчника, а аз ще си играя в моя. Ясно?

– Не съм мъртъв.

Отново се обърнах към събеседника си.

– Миличък, мъртъв си колкото пралеля ми Лириан, а повярвай, тази жена е в трайно състояние на разлагане.

– Но аз не съм. Не съм мъртъв. Защо не ми прилагат животоспасяващи процедури?

– Точно защото си мъртъв.

Гарет измърмори нещо под нос и се фръгна нанякъде. Невярващите много си падат по драматични изпълнения.

– Добре де, ако съм мъртъв, как така говоря с теб? И защо си толкова искряща?

– Дълга история. Просто ми се довери, господинчо, мъртъв си.

Точно в този момент се появи сержант Дуайт, спретнат и много официален с полицейската си униформа и военния си фасон.

– Госпожице Дейвидсън, да не би току-що да ритнахте мъртвия?

– За бога, аз не съм мъртъв!

– Не.

Сержант Дуайт се пробва с убийствения поглед. Помъчих се да не се разхиля.

– Аз имам грижата тук, сержант – обади се чичо Боб.

Сержантът се обърна към него и двамата се гледаха в продължение на цяла минута, преди онзи да проговори:

– Ако обичаш не ми замърсявай местопрестъплението с роднините си.

– Твоето местопрестъпление? – възкликна чичо Боб. На слепоочието му взе да пулсира вена.

Почудих се дали да не го шляпна с гумената гривна на китката му, но все още имах съмнения относно нейната ефикасност.

– Хей, чичо Боб – казах и го потупах по рамото, – да идем ей там и да поговорим, става ли?

Извърнах се и тръгнах, без да чакам, с надежда, че чичо Боб ще ме последва. Той това и направи. Минахме покрай прожекторите и застанахме до едно дърво, където заехме невинни пози като за разговор. Отправих усмивка към сержант Дуайт Йокел, която твърде красноречиво казваше „фукльо“. Стори ми се, че той изръмжа. Добре, че не ми е първа грижа да угаждам на хората.

– Е, какво? – попита чичо Боб, когато Гарет неохотно се присъедини към нас.

– Ами не знам. Не ще да напусне тялото си.
 – Какво не щял? – Гарет прокара ръка през косата си. – Това си го биваше.

Игнорирах подхвърлянето му и се загледах как Зюсман приближава към трети мъртвец на местопрестъплението – ефективна блондинка с яркочервени сако и пола. Имаше мощно излъчване на женственост и власт. Харесах я веднага. Зюсман се здрависа с нея. После и двамата се обърнаха да погледнат единствения мъртвец, все още лежащ в локва от собствената си кръв.

– Мисля, че те се познават – казах.

– Кои? – попита чичо Боб и се огледа, сякаш можеше да ги види.

– Идентифицирахте ли този човек?

– Да. – Той извади тефтерчето си, с което ми напомни, че трябва спешно да се отбия в книжарница. Всичките ми тефтерчета бяха запълнени докрай. В резултат на това записвах важната информация на ръката си и след това без да искам я измивах. – Джейсън Барбър. Адвокат в...

– „Зюсман, Елъри и Барбър“ – изрече Зюсман едновременно с чичо Боб.

– Адвокат ли си? – попитах го.

– Разбира се, че съм адвокат. А това е съдружничката ми Елизабет Елъри.

– Здравей, Елизабет – казах и протегнах ръка да се здрависам с нея. Гарет взе да си чопли носа.

– Госпожице Дейвидсън, Патрик ми каза, че можете да ни виждате.

– Да.

– Как така?

– Дълга история. Но първо – насочих се аз към лавината от въпроси, – нека изясним едно: и тримата сте съдружници в адвокатска фирма, а също и тримата сте умрели снощи, така ли?

– Кой още е умрял снощи? – попита чичо Боб и трескаво взе да рови из бележника си.

– И тримата бяхме *убити* снощи – поправи ме Зюсман. – Всичките с по два изстрела от деветмилиметров пистолет в главата.

– При мен фигурират само две убийства.

Вдигнах поглед към чичо Боб.

– При теб има само две убийства от снощи? Били са три.

Гарет застина, вероятно в недоумение какво съм намислила и как мога да знам подобно нещо, след като нямаше как да виждам мъртъвци и те да ми казват, че са мъртви. Просто не беше възможно.

Чичо Боб проучи тефтерчето си.

– При нас фигурират Патрик Зюсман, открит пред дома си в района на Маунтин Рън и този тук, Джейсън Барбър.

– В момента с нас са Патрик Зюсман... Трети – казах аз и отправих бърза усмивка към Зюсман – и Джейсън Барбър. Но той в момента е във фаза на отрицание. – Погледнах към него в момента, когато съдебният лекар затваряше ципа на чувала за трупове.

– Помощ! – вресна Барбър и се замята като червей в тиган. – Не мога да дишам!

– О, за бога – изрекох със силен шепот. – Вземи се изправи най-сетне!

– И? – попита чичо Боб.

– Елизабет Елъри също е убита – поясних аз, притеснена, че го казвам пред нея. Стана ми някак неловко.

Гарет вече ме гледаше с нескрита враждебност. Гневът е масово разпространена емоция при сблъскване с нещо, невъзможно за вярване. Но, честно казано, той можеше да си гледа работата.

– Елизабет Елъри? Нямаме никаква Елизабет Елъри.

Елизабет, която разглеждаше изпитателно Гарет, се обади:

– Този човек тук изглежда ядосан за нещо.

Кимнах.

– Не вярва, че мога да ви виждам. Ядосва се, че говоря с вас.

– Много жалко. Толкова е... – тя наклони глава да го разгледа отзад – ...привлекателен.

Изкисках се и двете дискретно си ударихме ръцете, от което Гарет се почувства още по-неудобно.

– Знаеш ли къде е трупът ти? – попитах я.

– Да. Отивах на гости на сестра си в района на Индиан Скул и Челуд. Бях купила подарък за племенника ми. Пропус-

нах тържеството за рождения му ден – добави тя тъжно, сякаш в този момент осъзна, че ще пропусне и всичко останало. – Чух, че децата играят в задния двор и реших да се промъкна и да ги изненадам. Това е последното, което си спомням.

– Значи и ти не си видяла стрелеца? – попитах я.

Тя поклати глава.

– А чу ли нещо? Щом си застреляна, все трябва...

– Не си спомням.

– Той използва заглушител – поясни Зюсман. – Звучеше някак странно и приглушено, като затръшване на врата.

– Стрелецът е използвал заглушител – предадох на чичо Боб. – И никой от тези двамата не е видял извършителя. Къде точно е трупът ти? – попитах Елизабет. Тя ми каза и аз повторих адреса на чичо Боб. – Отстрани на къщата е. Там имало много храсти, което обяснява защо не са я намерили досега.

– Как изглежда? – попита чичо Боб.

– Бяла, около метър и седемдесет – отвърнах, след като извадих наум от ръста ѝ десетсантиметровите токчета.

– Хей, бива си те – възкликна тя.

Усмихнах ѝ се със симпатия.

– Русокоса, със сини очи и блед родилен белег на дясното слепоочие.

Тя взе да гърка притеснено слепоочието си.

– Струва ми се, че това е кръв.

– О, пардон, цветовете понякога са малко неясни. – Посочих услужливо в тефтерчето на чичо Боб. – Задраскай това за белега. – Вдигнах очи към него. – Тя вероятно ще е единственият труп там с червен дизайнерски костюм и обувки с високи токове.

Гарет едва не ме захапа.

– Качвай се в колата ми – изкомандва той през зъби. – Доведи и умрялото маце. – Последното го каза с известен сарказъм.

– Нима ще му позволиш да ми говори така? – попитах чичо Боб.

Той сви рамене.

– Човекът има впечатляващ рекорд за открити издирвани лица.

– Хубаво тогава – рекох обидено.

Не че не можех да се справя с Гарет. Просто ми се прииска да се оплача. Преди да тръгнем, обаче, трябваше да се разбера с Барбър. Придружена от Елизабет и Зюсман, отидох до линейката, където съдебният лекар разговаряше със сержант Дуайт. Носът на Барбър се подаваше от чувала за мъртъвци.

– Мой човек, не се шегувам. Трябва да излезеш от тялото си. Това направо ме плаши.

Той се понадигна, колкото да видя лицето му.

– Тялото ми си е мое, дявол го взел. Познавам закона, а девет десети от него се отнасят за собствеността. Колкото до теб – заяви той, като насочи пръст от чувала, – не се ли предполага, че трябва да ни помагаш в тежкия миг? Не е ли това занятието ти?

– Не и ако зависеше от желанието ми.

– Напълно си ми ясна: уморила си се да съчувстваш – изрече той с обвинителен тон.

Обърнах се към Зюсман и въздъгнах.

– Никой не харесва неспособността ми да им вляза в положението. Би ли го вразумил, моля те?

Гарет стоеше до колата си, бесен, че не бях го последвала като покорно кученце.

– Дейвидсън! – кресна той над капака.

– Суопс! – върнах му топката с подигравка към отколешната традиция бойните другари да се наричат по фамилия. После се обърнах към моите адвокати. – Среща по-късно в офиса ми.

Зюсман кимна и отправи гневен поглед към оня, дето се правеше, че не е мъртъв като пън.

Елизабет тръгна с мен към колата на Гарет.

– Може ли аз да седна до хубавеца?

Удостоих я с най-широката си усмивка.

– Той е изцяло твой.

ГЛАВА 3

*Никога не чукай на вратата на смъртта.
Звънни и бягай. Тя много мрази това.*

НАДПИС НА ТЕНИСКА

Гарет отвори пакет с леден компрес и ми го подхвърли, докато завиваше по „Сентръл“.

– Лицето ти на нищо не прилича.

– Надявах се никои да не забележи. – Намигнах на Елизабет, която седеше между нас. Бях пропуснала да го спомена на Гарет. Някои неща е по-добре да останат неизказани.

Гарет ме изгледа гневно.

– Мислела си, че никои не би забелязал? Живееш си в някакъв твой откачен свят, нали?

– Хич не разбира от майтап – каза Елизабет.

– Дразниш ме и затова ме целуни отзад – отвърнах аз. На Гарет, не на Елизабет.

Име като Чарли Дейвидсън върви със съответните отговорности. То не понася противопоставяне. Не търпи безобразия от никого. А и създава атмосфера на фамилиарност с клиентите. Чувстват се, сякаш вече ме познават. Все едно, че се казвам Марта Вашингтон* или Тед Бънди**.

Погледнах в страничното огледало към движещата се след

нас полицейска кола, към адреса, където поради подаден анонимен сигнал детектив Робърт Дейвидсън вярваше, че може да има още една жертва. Чичо Боб получаваше много анонимни сигнали. Гарет започваше да събира две и две.

– Значи ти си всемогъщият анонимен източник?

– С тази уста ли целуващ майка си? – въздъгнах аз, въпреки че ми хареса да ме наричат всемогъща. Гарет се смръщи и аз отговорих: – Да, аз съм анонимният му източник. Така е, откакто навърших пет години.

По лицето му се изписа съмнение.

– Чичо ти те е водил на местопрестъпления, когато си била на пет?

– Не ставай смешен. Чичо Боб не би постъпил така. Не беше нужно. Баща ми ме водеше. – Ченето на Гарет увисна и аз се разхилих. – Шегувам се. Не се налагаше да ходя на местопрестъпленията. Жертвите винаги ме намират. Явно излъчвам светлина.

Той се обърна и се загледа в оцветения в розово и оранжево залез, характерен за Ню Мексико.

– Ще прощаваш, но нещо не ми се вярва.

– Не ти прощавам.

– Добре – въздъгна той, явно изнервен, – ако има някаква истина в това, кажи ми с какво беше облечена майка ми на погребението си.

Страхотно. Един от любимите ми въпроси.

– Най-вероятно майка ти не се е отбила при мен, а е тръгнала към светлината – отвърнах и му показах с пръсти как е закрачила натам. – Повечето така правят. А в това ниво на съществуване нямам достъп. Валидността на пропуска ми изтече преди години.

– Колко удобно – изръмжа той.

Най-накрая събрах кураж да притисна ледения компрес към лицето си. Болка прониза челюстта ми, отпуснах глава на облегалката и притворих очи.

– Всичко е наред. Не е твоя вината, че си гадняр. Отдавна се научих да не казвам истината на хората. Чичо Боб не биваше да споменава нищо. – Спрях в очакване на отговор, но не получих такъв и продължих. – Всички имаме определени

* Съпругата на президента Джордж Вашингтон. – Бел. прев.

** Прочут сериен убиец. – Бел. прев.

представи за това, как работи вселената. Когато някой оспори познанията ни, не знаем как да го приемем. Не сме устроени така. Трудно е да поставиш под въпрос всичко, в което някога си вярвал. Така че, както казах, вината не е твоя. Можеш да ми вярваш или пък не, но каквото и да избереш, ти си този, който ще трябва да приеме последствията от това. Затова бъди мъдър, когато взимаш решение, скакалец. – Неподутата част от устата ми се изви в усмивка.

Тъй като не получих отговор в характерния му стил, отворих очи, за да открия, че се беше втренчил в мен. Елизабет седеше между нас, но все пак... Бяхме спрели на червен светофар и той използваше времето да ме анализира със супер чувствителността си на опитен издирвач на хора. Сивите му очи се откряваха на тъмната му кожа и блестяха от любопитство.

– Светна зелено – казах, за да сложа край на това.

Той примигна и натисна педала на газта.

– Мисля, че те харесва – каза Елизабет.

Тъй като не бях информирала Гарет за присъствието ѝ, се задоволих със съкратена версия на убийствения си поглед. Тя се засмя.

Пропътувахме още няколко пресечки, преди Гарет да зададе въпроса за един милион.

– Кой те удари?

– Казах ти – отбеляза Елизабет.

Стиснах зъби и примигнах, докато местех компреса по-надолу.

– Работех за клиентка.

– Нима клиентката те удари?

Долових в гласа му следа от стария Гарет, който не беше гадняр.

– Съпругът на клиентката ме цапардоса. Трябваше да ангажирам вниманието му, докато тя се качваше на самолета за Мексико.

– Не ми казвай, че си поела случай с домашно насилие.

– Добре.

– Не си, нали?

– Напротив.

– По дяволите, Дейвидсън, на нищо ли не се научи от мен?

Беше мой ред да го изгледам невярващо.

– Приятел, точно ти си този, който ми разясни как Франк Ахеърн те е обучил да помагаш на хора да изчезват. Защо мислиш, че ми беше нужна тази информация?

– Не и за да се намесваш в случаи на домашно насилие.

– Всичките ми случаи са от този тип. С какво според теб се занимават частните детективи?

Той имаше и лиценз за частен детектив, разбира се, но беше предпочел да се концентрира върху издирване на изчезнали лица. Там възнагражденията са щедри, ако си добър като него. А и истината е, че в този случай трябваше да се съглася с Гарет. Малко се бях надценила, но всичко завърши добре.

Клиентката, позната под името Роузи Хършил, беше взела номера ми от приятел на приятел и ми бе позвънила една вечер с молбата да се срещнем пред супермаркет в Уестсайд. За да се измъкне от къщи, беше казала на мъжа си, че отива за мляко, така че се видяхме в един отдалечен край на паркинга на въпросния магазин. Самият факт, че трябва да се оправдава, за да излезе от дома си, беше изострил нервите ми. Трябваше да си плюя на петите още тогава, но тя беше така отчаяна, уплашена и изтощена, задето мъжът ѝ си изкарваше на нея яда, че е кръгъл неудачник, та не можах да ѝ обърна гръб. Състоянието на челостта ми не беше нищо, в сравнение със синините по лицето ѝ, когато я видях за пръв път. Знаеше със сигурност, а и аз го вярвах, че ако се опиташе да напусне съпруга си, нямаше да доживее до следващия си рожден ден.

Тъй като беше родом от Мексико и имаше роднини там, съставихме план, според който тя трябваше се срещне с леля си в Мексико Сити и оттам двете да отпътуват на юг с достатъчно пари в брой, за да отворят малък хотел на плажа, в близост до селото на баба ѝ и дядо ѝ.

Според казаното ми от Роузи, мъжът ѝ никога не се беше срещал с мексиканските ѝ роднини. Шансовете му да открие нужното семейство Гутиерес в Мексико Сити клоняха към нула, но за всеки случай им бях осигурила нови документи за самоличност. Това само по себе си беше приключение.

Междувременно изпратих анонимно съобщение на господин Хършил, в което се преструвах на обожателка и го канех на

питие в бар в Уестсайд. Въпреки че сигурността в бара на баша ми бе примамлива, не можех да рискувам някой да изгърси истинското ми име. Така че оставих Роузи на летището и прекосих Рио Гранде в обратна посока. Щеше да ѝ се наложи да почака няколко часа до излитането на самолета, но аз имах план как да държа Хършил зает цялата вечер. Провокирах го да ме удари и после подадох оплакване. Не че беше лесно. Флиртувах като разгонена кучка и накрая го полях със студен душ. Естествено беше мъж като Хършил да се почувства оскърбен, задето е бил подведен. Изгърсих няколко обиди на тема малки пениси, изкикотих се пренебрежително и юмруците заваляха.

Щеше да е по-лесно да го напия и да го зарежа някъде по пътя, но не можех да рискувам той да открие, че Роузи е заминала преди настъпването на сутринта. А една нощ в ареста беше предостатъчна. И ето че тя вече беше на път към мечтаната кариера на хотелиерка.

– Ето тук е – каза Елизабет.

– Тук – предадох аз информацията на Гарет. – Къщата на тъгъла ли?

Тя кимна.

Намерихме я точно там, където ни каза, че ще бъде. Първо зърнах обувките ѝ – червени, скъпи и с остри токове. После огледах покойната Елизабет. Пълно съвпадение. Това ми стигаше. Върнах се обратно на верандата и поседнах, докато Гарет и другият полицаи съобщаваха в участъка.

Докато се упреквах, че не участвам в огледа на трупа и не издирвам улики, както правят уважаващите се частни детективи, вниманието ми бе привлечено от петно в периферното ми зрение. Не от тези петна, които всички виждат. Това беше по-тъмно и по-масивно.

Хвърлих поглед встрани възможно най-бързо, но го пропуснах. И отново. Напоследък се случваше често. Тъмни петна в периферното ми зрение. Реших, че или Супермен беше умрял и се стрелкаше наоколо със скоростта на светлината – защото мъртвите не се движат много бързо, появяват се от нищото и също така изчезват, – или получавах поредица от микроинсулти, които някой ден щяха да прераснат в масивен мозъчен кръвоизлив.

Определено трябваше да си проверя холестерола.

Разбира се, имаше и още една вероятна причина. Такава, която не исках да обмислям, но която би обяснила много.

Никога не съм се страхувала от непознатото както другите хора. Не са ме плашели неща като тъмнина, чудовища или Торбалан. Вероятно ако се боях, нямаше да стана добър жътвар на души. Но нещо или някой ме преследваше. В продължение на седмици се опитвах да убедя сама себе си, че си внушавам, но през целия си живот съм виждала само едно нещо да се движи така бързо и то беше единственото на света, което ме ужасяваше.

Така и не можех да си обясня причината за този неестествен страх, тъй като въпросното същество никога не ме беше наранявало. Истината е, че беше спасявало живота ми в няколко случая. Когато като дете едва не бях отвлечена от предсрочно освободен изнасилвач, то ме спаси. Оуен Вон се опита да ме прегази със субаруто на баща си, докато бях в гимназията и то ме спаси. В колежа бях преследвана и в крайна сметка нападната, но то ме спаси. Не приемах преследването сериозно, докато не се случи най-лошото. Едва тогава осъзнах, че животът ми е бил в опасност.

Човек би помислил, че трябва да съм по-скоро благодарна. Въпросът не беше само в спасяването на живота ми, а и в начина, по който беше станало това. Способността му да прекъсне гръбначния мозък на човек, без да остави видима следа за случилото се, беше леко притеснителна.

По време на гимназията, докато другите тийнейджъри отчаяно се мъчеха да намерят пътя си в живота, то ми разясни каква съм аз. Прошепна ми за отредената ми роля, докато си слагах гланц за устни в дамската тоалетна. Думи, които така и не достигнаха до ушите ми, а останаха да висят във въздуха в очакване да ги вдъхна и да приема коя бях и каква щях да стана. Докато другите момичета пърхаха около мен в опит да зърнат образите си в огледалото, аз виждах само него, надвиснала над мен огромна, загърната в плащ фигура, с натрапващо се присъствие като отнемащ дъха вакуум.

Останах там цели петнайсет минути след другите момичета и след неговото изчезване, неспособна да дишам или да по-

мръдна. Госпожа Уърди ме прати в кабинета на директора за наказание, че пропускам час.

В общи линии той беше мрачен и зловещ. Появяваше се от време на време, за да сподели някоя пикантна мъдрост от задгробния живот, а също и да ме стресне до смърт, оставяйки ме разтреперана в часовете след посещението си. Поне аз бях ярък и искрящ жътвар на души. Той беше мрачен и опасен, и от него идеше полъх на смърт като дим, стелещ се по сух лед. Като дете реших да го кръстя с просто име, нещо, което не всяваше ужас, но Пухчо някак не му прилягаше. В крайна сметка той беше наречен Големият Злодей.

– Госпожице Дейвидсън – повика ме Елизабет, която седеше зад мен.

Примигнах и се озърнах.

– Видя ли някого?

Тя също се огледа.

– Май че не.

– Нещо тъмно и доста размазано?

– Не.

– Добре, извинявай. Какво има?

– Не искам племенниците ми да се събудят до трупа ми.

Точно под прозореца им съм.

Аз си бях помислила същото.

– Права си – отвърнах. – Може би трябва да съобщим на сестра ти.

Тя кимна тъжно. Повиках Гарет и взехме решение аз и другият полицай да позвъним на вратата и да кажем за случилото се на сестрата на Елизабет. Може би Елизабет щеше да ме насочи как да го направя. Присъствието ѝ можеше да улесни нещата. Или поне така си мислех.

Един час по-късно седях в колата на чичо ми и дишах в хартиен плик.

– Трябваше да ме изчакаш – каза той с истинско желание да е от полза.

Никога повече. Очевидно имаше сестри, които настина държат една на друга. Кой да го знае? Жената изпадна в емоционален срив в ръцете ми. Това, което я беше разстроило най-много, беше фактът, че Елизабет беше останала пред къ-

щата ѝ през цялата нощ, без тя да разбере. Това май трябваше да го премълча. Сграбчи ме за раменете и ноктите ѝ се забиха в кожата ми. Косата ѝ, още разбъркана от съня, я правеше да прилича на кръстоска между диско фен и наркоман, тресящ се в унес. После се срина на пода и започна да ридае. Чиста проба нервна криза.

Лошото беше, че аз също се свлякох на пода и заплаках заедно с нея. Мъртвите мога да ги преглътна. Обикновено те са отвъд границите на истерията. Трудното беше да се справиш със скърбящите близки. Останахме прегърнати задълго, докато не дойде чичо Боб и не ме отведе настрана. Зетят на Елизабет беше приготвил децата и всички се натовариха в колата на път за дома на баба. Личеше си, че са сплотено семейство.

– По-кратко – посъветва ме чичо Боб, докато пухтах в хартиения плик. – Ако хипервентилираш и припаднеш, няма да мога да те задържа. Онзи ден си изкълчих рамото, докато играех голф.

Близките ми са толкова грижовни. Опитах се да успокоя дишането си, но не можех да спра да мисля за горката жена, която беше загубила сестра си. Най-добрата си приятелка, дружката си. Какво щеше да прави сега? Как щеше да продължи напред? Откъде би намерила сили да се справи? Отново се разплаках. Чичо Боб се отчая от мен и ме остави в колата си.

– Тя ще се оправи.

Погледнах в огледалото за обратно виждане към Елизабет и заподсмърчах.

– Корава е – добави тя.

Очевидно беше потресена и реакцията ми не ѝ помагаше.

– Съжалявам. Не биваше да ходя.

– Благодарна съм, че ти отиде при сестра ми, а не някой мъж полицай. Мъжете не ги разбират тези неща.

Погледнах към Гарет, който говореше с чичо Боб, поклати глава и после се втренчи безизразно в мен.

– Не, не ги разбират.

Изпитвах остра нужда да си оберат крушите, но Елизабет искаше да отиде до къщата на майка си, за да провери нещо.

Уговорихме се да се срещнем в офиса ми по-късно и аз помолих един от полицаите да ме откара до джипа ми.

Пътуването ми подежда успокояващо. Хората вече тръгваха на работа. Слънцето, все още ниско над хоризонта, придаваше мек блясък на хладната утрин и изпълваше Албукърки с надеждата за ново начало. Къщите в испански стил със спретнатите си дворове се нижеха покрай нас, докато накрая не прераснаха в бизнес район, където нови и стари сгради покриваха всеки възможен сантиметър.

– По-добре ли сте, госпожице Дейвидсън?

Вгледах се в полицаи Тафт. Той беше от онези млади ченгета, които искаха да се докарат пред чичо ми и затова се беше съгласил да ме закара. Мислеше, че така ще напредне в кариерата си. Чудех се дали беше наясно за мъртвото дете на задната му седалка. Вероятно не.

– Много по-добре, благодаря.

Той се усмихна. Беше проявил нужната загриженост и сега можеше да забрави за мен.

Въпреки че обикновено няхах нищо против да ме пренебрегват, исках да го попитам за дребното русокосо хлапе, може би около деветгодишно, чийто поглед блестеше така, сякаш току-що беше спасило света от пълно разрушение. Такъв въпрос изискваше тактичност, сръчност и завоалираност.

– Ти ли си полицаят, в чиято кола наскоро умряло малко момиче?

– Аз ли? – попита той слисан. – Не. Или поне се надявам, че не – добави, подсмиввайки се.

– Е, това е добре.

Той се размърда смутено на седалката си, като явно мислеше върху казаното от мен.

– Не съм чувал нещо такова. Някой...

– Слухове, нали знаеш как е. – Тафт очевидно знаеше всичко за мен от другите деца на площадката. Беше ясно, че се стараеше да сведе разговора с мен до минимум, но любопитството не ми даваше мира. – Умирало ли е момиченце около теб наскоро? Русоляво?

Втрени се в мен, сякаш от устата ми се стичаше слюнка

и бях кривогледа. За всеки случай обърсах подутата част от лицето си.

– Не. – После се замисли. – Малко русо момиче умря при едно от повикванията ми преди около месец. Оказах ѝ първа помощ, но бяхме пристигнали твърде късно. Много потискаща история.

– Сигурна съм, че е така. Съжалявам.

– Не е ли върхът? – въздъхна момичето.

Аз изсумтах.

– Какво? – попита той.

– Нищо. Мислех си колко ли е трудно да се понесе.

– Слушай, кучко...

Съсредоточих всяка фибра от тялото си в усилие да не се опуля стъписано. На живите им се струва странно, щом реагираш на нещо, което те не чуват или не виждат. Погледнах към момичето, като се преструвах, че се интересувам от пейзажа навън и повдигнах въпросително вежди.

– Няма да го получиш, ясно ли е? – каза тя иззад преградната мрежа.

– Тъхъ – отроних аз.

Полицая Тафт ме изгледа.

– Хубав квартал.

– Да.

– Ще ти измъкна зъркелите от грозната мутра.

Грозна ли? Беше време за номера с мобилния телефон. Взех да ровя из чантата си и поясних:

– Мисля, че усетих телефонът ми да вибрира. Ало?

– На твое място бих се отказала от брокатения грим. Не помага.

– Не нося брокат...

– Стига си го зяпала. Той заслужава някоя по-хубава.

– Виж, сладурче – казах, като продължих да се преструвам, че се наслаждавам на квартала с надеждата да не изглеждам, сякаш говоря на мъртвец на задната седалка. – Имам си свои собствени проблеми във връзка с човек, който не може да ми принадлежи. Ясно ли е?

Тя скри юмруци под обутите си в пижама бедра и се втрени в мен.

– Само те предупреждавам, кучко.

– Спри да ме наричаш така, малка...

Забелязах, че Тафт смръщи загрижено вежди.

– Връзки – казах аз и се засмях. Разбира се, номерът с телефона минава, ако звукът ви е изключен. Докато обяснявах на събеседничката си, че трябва да потърси светлината, от телефона ми зазвуча Петата симфония на Бетовен, което значеше, че се обажда чичо ми Боб. Едва не изпуснах апарата. – Предишното повикване явно е прекъснало. – Дори не коментирах факта, че по собствените ми думи телефонът ми беше на вибрации само преди секунди.

Полтъргайтът се изхили от задната седалка. Откъде се беше появило това дете, дявол го взел? После ми просветна. Може би именно там беше проблемът. Може би тя наистина беше от ада.

– Ало? – казах аз.

– Искаш да тръгна към светлината, за да му се пуснеш – изсъска детето демон.

– Изобщо не искам това.

– Добре – отговори чичо Боб с озадачен тон. – Вече няма да ти казвам „Здравей“.

– Извинявай, чичо Боб, помислих те за друг.

– Често ме бъркат с Том Селек.

Тафт се оживи.

– Дали чичо ти иска нещо? Кафе? Капучино?

Да се подмазваш е толкова немъжествено.

– Някой трябва да роди незаконното му дете. Проявяваш ли интерес? – отвърнах му.

Той стисна устни в права линия и насочи вниманието си обратно към пътя.

Добре. Признавам. Това беше грубо. И детето демон от задната седалка също мислеше така. Замахна към мен.

Засмях се и избегнах юмрука, като уж случайно, ама нарочно, изпуснах балсама си за устни на пода.

– Ще приема това за съгласие – каза чичо Боб.

– Добре, ще бъда в офиса си в девет часа. Ще мина през къщи да хапна нещо и отивам право там.

– Благодаря, хлапе. Ти добре ли си?

– Аз ли? То се знае – отговорих, докато златокосият демон се опитваше да докопа очите ми. Някак си изпадна от колата между „Карлайл“ и „Сан Матео“. – Но трябва да отбележа, чичо Боб, че наскоро открих защо някои животински видове изяждат малките си.